

- iii) dricksvattenbolaget fakturerar konsumenten för kostnader såvitt denne genom att utföra en aktiv och medveten handling verkligen har konsumerat dricksvatten, varvid de taxor som tas ut ska täcka kostnaderna, vara transparenta och icke-diskriminerande och myndigheterna övervakar att så är fallet?
2. Utgör artikel 9 i direktivet om distansavtal och artikel 27 i direktivet om konsumenträttigheter, jämförda med artikel 5.5 och punkt 29 i bilaga I till direktivet om otillbörliga handelsmetoder ⁽³⁾, hinder för att anse att det har ingåtts ett avtal mellan dricksvattenbolaget och konsumenten om leverans av dricksvatten om i) konsumenten, i likhet med genomsnittskonsumenten i Nederländerna, vet att leveransen av dricksvatten är förknippad med kostnader, ii) konsumenten trots detta under en längre tid systematiskt har förbrukat dricksvatten, iii) konsumenten fortsätter sin vattenförbrukning även efter att ha mottagit ett välkomstbrev, fakturor och betalningskrav och iv) konsumenten efter att ha beviljats tillstånd att avsluta bostadens dricksvattenanslutning låter meddela att vederbörande verkligen vill ingå ett avtal med dricksvattenbolaget?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (EGT L 144, 1997, s. 19)

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 2011, s. 64).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 17 december 2019 –
Van Ameyde España S.A. mot GES Seguros y Reaseguros S.A.**

(Mål C-923/19)

(2020/C 103/17)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Van Ameyde España S.A.

Motpart: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Tolkningsfråga

Utgör artikel 3 sista stycket jämförd med artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/103/EG ⁽¹⁾ av den 16 september 2009 om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet hinder för en tolkning av en nationell bestämmelse (artikel 5.2 i lagen om skadeståndsansvar och försäkring för motorfordon) enligt vilken, i ett fall som i det nationella målet, skadorna på påhängsvagnen inte anses omfattas av dragfordonets obligatoriska försäkring, på grund av att påhängsvagnen likställs med egendom som transporteras på dragfordonet, eller på grund av att dragfordonet och påhängsvagnen anses vara ett enda fordon med avseende på sakskadorna?

⁽¹⁾ EUT L 263, 2009, s. 11.